

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobců: **a) I. K.** a **b) J. K.**, oba bytem Z. 1284/6, B., zastoupeni Mgr. Pavlem Barešem, advokátem se sídlem Dřevařská 855/12, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské nám. 1, Brno, za účasti: **Statutární město Brno, městská část Brno Slatina**, se sídlem Budínská 88/2, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.4.2015, č.j. MMB/0099431/2015, sp.zn. OUSR/MMB/0089408/2015/2,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 3.4.2015, č.j. MMB/0099431/2015, sp.zn. OUSR/MMB/0089408/2015/2, a rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Slatina, odboru výstavby a územního rozvoje, ze dne 11.12.2014, č.j. MCBSLA/06143/14/OVÚR-SÚ/Mach, **se zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení k rukám Mgr. Pavla Bareše, advokáta se sídlem Dřevařská 855/12, Brno, ve výši 40 638 Kč, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.4.2015, č.j. MMB/0099431/2015, sp.zn. OUSR/MMB/0089408/2015/2, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Slatina, odboru výstavby a územního rozvoje (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 11.12.2014, č.j. MCBSLA/06143/14/OVUR-SÚ/Mach, kterým bylo vydáno společné územní rozhodnutí a stavební povolení pro stavbu sběrného střediska odpadů na pozemcích parc. č. 1571/1, 1565/4 a 1572 v katastrálním území Slatina, obci Brno.

I. Podstata věci

Prvostupňový orgán vydal k žádosti osoby zúčastněné na řízení ve společném územním a stavebním řízení rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení pro stavbu „Sběrné středisko odpadů Zemanova/Černozemní, Brno – Slatina“ na pozemcích parc. č. 1571/1, 1565/4 a 1572 v katastrálním území Slatina, Brno.

Prvostupňový orgán se zabýval mimo jiné námitkami žalobců týkajícími se narušení pohody bydlení a neshledal je důvodnými. Pokud jde o povahu stavby, jedná se podle prvostupňového orgánu o provozovnu sloužící potřebám obyvatel dotčeného území. Stavební záměr je podle prvostupňového orgánu v souladu s územním plánem města Brna a též s požadavky zvláštních právních předpisů a závazných stanovisek dotčených správních orgánů.

Žalobci proti prvostupňovému rozhodnutí brojili odvoláním, které žalovaný zamítl, neboť se ztotožnil se závěry prvostupňového orgánu. Rozhodnutí žalovaného napadají žalobci žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobci namítají, že napadené rozhodnutí žalovaného je nedostatečně odůvodněné a nesrozumitelné, neboť žalovaný při posuzování souladu s právními předpisy toliko cituje právní úpravu, aniž by předložil vlastní přesvědčivou úvahu. Žalovaný se rovněž nedostatečně vypořádal s některými odvolacími námitkami.

Žalobci dále namítají, že povolený stavební záměr není v souladu s územním plánem města Brna, a to jak s jeho obecnými regulativy, tak s konkrétními regulativy stanovenými pro příslušnou funkční plochu. Žalobci dále dovozují, že prvostupňový orgán vycházel z jiného právního stavu než žalovaný, protože v době vydání prvostupňového rozhodnutí platil aktualizovaný územní plán města Brna, kdy na ploše dotčené předmětným stavebním záměrem byla zahrnuta prostřednictvím tzv. „plovoucího symbolu“ plocha pro technické vybavení města Brna. Žalovaný však, s ohledem na následné zrušení předmětné aktualizace, vycházel z původního právního stavu, který tento symbol neobsahoval, přičemž

vyslovil souhlas s vyhodnocením záměru učiněným prvostupňovým orgánem. Žalovaný tak de facto znemožnil žalobcům uplatnit opravný prostředek proti novému vyhodnocení souladu stavebního záměru s územním plánem a dalšími právními předpisy.

Podle žalobců žalovaný také nereflektoval podmínku územního plánu, že provozovna má sloužit potřebám obyvatel daného území. Žalobci zastávají názor, že v daném případě je provozovna zcela závislá na zákaznících ze širšího územního okruhu. Žalovaný naplnění této podmínky posoudil pouze tak, že bez bližšího vysvětlení citoval definici provozovny. K definici nerušící provozovny žalobci namítají, že sběrné středisko odpadů pod ni spadat nemůže, především s ohledem na skutečnost, že v daném prostředí vyvolává dopravu nepřiměřenou svým druhem, frekvencí a kapacitou dané lokality.

Žalobci dále namítají, že předmětný záměr je neslučitelný s požadavky na pohodu bydlení, kvalitu prostředí a ochranu hodnot území a není v souladu se základními cíli územního plánování, zejména s charakterem dotčeného území ve smyslu § 90 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), jakož i s obecnými požadavky na využívání území ve smyslu § 90 písm. c) stavebního zákona.

V této souvislosti žalobci odkazují na stanovisko Magistrátu města Brna, odboru životního prostředí, ke konceptu nového územního plánu města Brna, z něhož vyplývá obecná neslučitelnost sběrných středisek odpadů s pohodou bydlení, zejména v případech jejich umístění v blízkosti objektů k bydlení.

Jakkoli je otázka souladu s požadavky na pohodu bydlení podle žalobců zásadní, žalovaný se jí v napadeném rozhodnutí věnuje toliko okrajově a bez jakékoli vlastní argumentace odkazuje na prvostupňové rozhodnutí. K odkazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.5.2011, č.j. 1 Ao 2/2011-17, žalobci uvádějí, že jsou jako vlastníci domu k bydlení ochotni strpět spravedlivou míru omezení, nicméně tou není realizace sběrného střediska odpadů v těsné blízkosti jejich domu. Nepřípustnosti stavebního záměru se přitom dovolávají předně z důvodu obecné nevhodnosti daného typu provozu (vyšší provozní hluk, prašnost i zápach) s přihlédnutím k tomu, že sběrné středisko odpadů se má realizovat v těsné blízkosti jejich obydli; žalobci proto nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že nedisponují konkrétními důkazy ohledně zhoršení kvality prostředí nad rámec zákonných předpisů.

Žalobci dále poukazují na zřejmou funkční podjatost spočívající v tom, že žadatelem o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení je Statutární město Brno, městská část Brno – Slatina (osoba zúčastněná na řízení).

V replice k vyjádření žalovaného žalobci uvádějí, že je nepřípustný takový záměr, který je způsobilý být zdrojem závad nebo vlivů, které jsou dle charakteru dané lokality neslučitelné s pohodou bydlení v lokalitě samotné nebo v jejím okolí, nebo pokud stavby počtem, polohou, stavebním objemem, rozlohou nebo účelem odporují charakteru předmětné lokality. Uvedené platí i tehdy, je-li záměr dle konkrétního funkčního typu přípustný.

Dále žalobci poukazují na skutečnost, že ve smyslu územního plánu sběrná střediska odpadů nemusí být vždy považována za tzv. provozovny nerušící bydlení, z čehož dovozují nutnost posuzovat naplnění této definice případ od případu. S ohledem na výše uvedené žalobci navrhuji, aby zdejší soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že stejně jako prvostupňový orgán posuzoval stavbu z hlediska platného územního plánu. Prvostupňový orgán na straně 35 svého rozhodnutí uvedl, že v rámci územního plánu města Brna před provedenou aktualizací byla sběrná střediska odpadů považována za provozovny nerušící bydlení, které je možné umístit do všech funkčních ploch umožňujících jejich umístění včetně plochy předměstského bydlení. Žalovaný poté s ohledem na tuto skutečnost a též z důvodu hospodárnosti a ekonomie řízení v napadeném rozhodnutí pouze rozvedl a doplnil důvody pro soulad stavby s platným územním plánem, když vrácení věci k novému projednání by bylo přepjatým formalismem.

Žalovaný tedy s odkazem na platný územní plán konstatuje, že sběrná střediska odpadů lze považovat za provozovny nerušící bydlení a je možné je umístit do funkčních ploch připouštějících umístění nerušících provozoven. Dále poukazuje na výklad regulace plochy předměstského bydlení, jež výslovně připouští umístění provozoven služeb sloužících potřebám obyvatel. Nelze tak podle žalovaného souhlasit se žalobní námitkou, že by stavební záměr odporoval územnímu plánu.

Co se týká posouzení stavebního záměru z pohledu pohody bydlení, resp. kvality prostředí, žalovaný upozorňuje, že v napadeném rozhodnutí převzal rozsáhlou a odůvodněnou argumentaci prvostupňového orgánu (strany 15 až 45 prvostupňového rozhodnutí), z níž plyne nedůvodnost námitek žalobců, neboť tatáž stavba se již v lokalitě nachází a v rámci předmětného záměru dojde toliko k jejímu přemístění.

K námitce podjatosti žalovaný sděluje, že tu je nezbytné uplatnit podle § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, bezodkladně. Nadto v posuzovaném případě žalovaný namítanou podjatost neshledává.

Žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem a z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení zdůrazňuje, že záměr vybudovat sběrné středisko odpadů na dotčených pozemcích byl v minulosti mnohokrát deklarován a žalobci s ním byli srozuměni. S ohledem na možné přesunutí sběrného střediska odpadů na předmětné pozemky a též s přihlédnutím k právnímu vztahu k pozemku, kde je dosud umístěno (kdy Statutární město Brno, městská část Brno – Slatina, je jeho nájemcem), byly žádosti žalobců o prodej pozemku parc. č. 1571 zamítány. Část

tohoto pozemku byla nakonec žalobcům prodána. Osoba zúčastněná na řízení tak má žalobou napadené rozhodnutí za věcně správné.

V. Průběh řízení před soudem

Zdejší soud již o žalobě jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 23.3.2017, č. j. 62 A 73/2015-173, kterým žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil, neboť dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů nezohlednily tu skutečnost, že sběrné středisko odpadů, byť splňuje hygienické a jiné požadavky hodnocené dotčenými správními orgány, se má realizovat v těsné blízkosti (3 metry) hranice pozemku žalobců, resp. v těsné blízkosti (13 metrů) rodinného domu žalobců. Zdejší soud byl toho názoru, že umístěním tohoto typu provozu zcela v bezprostřední blízkosti rodinného domu bude vhodná atmosféra klidového bydlení výrazně narušena. Z fotografií přiložených k námitkám žalobců (č.l. 30 správního spisu) vyplynulo, že bezprostřední sousedství žalobců by v případě realizace posuzovaného záměru doznalo značných změn, a to i co do dopravního zatížení, neboť ke stávajícímu sběrnému středisku vede více přístupových možností, ovšem po jeho posunutí dojde ke koncentraci dopravy spojené s provozem střediska právě u domu žalobců. Zdejší soud zdůraznil, že jakkoli je estetické hledisko převážně subjektivní záležitostí, existence sběrného střediska odpadů v těsné blízkosti zahrady a domu žalobců bude jistě běžný standardně požadovatelný standard kvality prostředí pro trvalé bydlení narušovat. Přestože stanovené imisní hodnoty (s odhlédnutím od hlukové zátěže, jež bude zkoumána v rámci zkušebního provozu) sice budou dodrženy a znečištění životního prostředí nad míru přiměřenou poměrům dané lokality nelze očekávat, v souhrnu působení jednotlivých rušivých elementů (vjezd a výjezd vozidel, pohyb uživatelů sběrného střediska a jeho obsluhy, samotné umístění kontejnerů s odpady, zametání, přenášení odpadů) v těsné blízkosti obydlí žalobců bude na pohodu bydlení žalobců a jejich soukromí výrazně negativně působit, a to s ohledem na bezprostřední blízkost jejich pozemku a domu již nad míru přiměřenou.

Proti tomuto rozsudku podala osoba zúčastněná na řízení kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudek zdejšího soudu zrušil.

Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 25.10.2017, č.j. 2 As 106/2017-55, dospěl k závěru, že „*Pokud rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno proto, že stavební záměr naruší pohodu bydlení žalobců nad míru přiměřenou poměrům, musí být tento závěr přesvědčivě zdůvodněn. Krajský soud vyšel pouze ze skutečnosti, že sběrné středisko odpadů bude v těsné blízkosti pozemku žalobců (3 m) a jejich domu (13 m). Zhoršení pohody bydlení dovodil jen z této skutečnosti, přičemž konstatoval i zvýšení dopravního zatížení a negativa spojená s umístěním kontejnerů. Celkově lze jeho závěr shrnout tak, že je jasné, že sběrna odpadů pohodu bydlení svým provozem naruší. Krajský soud, ač konstatoval, že nejde o pouhý přesun stávající sběrný odpadů, ale současně o její modernizaci, nezabýval se tím, v čem tato modernizace spočívá, a zda i přes snížení vzdálenosti od nemovitostí žalobců nedojde v důsledku modernizace ke snížení zátěže mající vliv na pohodu bydlení či k její stagnaci. Existence stávající sběrný*

o pouhých několika metrech dál znamená, že v daném místě pohoda bydlení již byla v určité míře narušena a vliv přemístění je třeba posuzovat i porovnáním předchozího a předpokládaného stavu, což ovšem nespočívá jen ve změně vzdálenosti... K posouzení zvýšení či snížení zatížení území, a tedy k podrobnějšímu vyhodnocení dotčení pohody bydlení žalobců měl krajský soud určité podklady ve spise (zejména technickou dokumentaci popisující zamýšlenou stavbu a její účel), které však nehodnotil. Poznatky o zamýšlené stavbě a jejím vlivu na pohodu bydlení mohl také získat při jednání, které však ve věci nebylo nařízeno...v případě, kdy je třeba posouzení kritérií stojících na osobním vnímání a na znalosti prostředí ze strany účastníků řízení či zúčastněných osob, je nařízení jednání namístě; tak tomu bylo i v daném případě.“.

Zdejší soud tedy posoudil důvodnost žaloby opětovně, vázán ve smyslu § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho rozsudku ze dne 25.10.2017, č.j. 2 As 106/2017-55.

VI. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobami k tomu oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Předmětem přezkumu je územní rozhodnutí a stavební povolení stavby „Sběrné středisko odpadů Zemanova/Černozemní, Brno – Slatina“ na pozemcích parc. č. 1571/1, 1565/4 a 1572 v katastrálním území Brno – Slatina, přitom Statutární město Brno, městská část Brno – Slatina (osoba zúčastněná na řízení), je též stavebníkem, který realizuje záměr přesunout a modernizovat stávající sběrné středisko odpadů v této městské části.

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, tak z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné. Pokud jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, jedná se zejména o situace, kdy je rozhodnutí správního orgánu opřeno o skutkové důvody, které nemají dostatečnou oporu ve správním spise a kdy skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn.

K námitce nepřezkoumatelnosti soud uvádí, že přestože je vypořádání žalovaného s odvolacími námitkami poměrně strohé a místy zobecňující, je argumentace žalovaného ve spojení s odkazem na zjištění prvostupňového orgánu

ještě odpovídající kritériím přezkoumatelného správního rozhodnutí. Rozhodnutí obou stupňů tvoří ve správním řízení jeden celek a případné mezery v odůvodnění druhostupňového rozhodnutí mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně. Z obou rozhodnutí dle zdejšího soudu plynou jejich nosné skutkové a právní důvody tak, aby mohl být proveden jejich věcný přezkum.

K namítané podjatosti úředních osob, kterou žalobci neuplatnili v odvolání, nýbrž až v doplnění žaloby, soud předně uvádí, že námitku podjatosti z důvodu zájmu na výsledku projednávané věci mohli žalobci vznést již v návaznosti na seznámení se se stavebním záměrem. Nicméně pokud by měla být podjatost úředních osob dovozována z toho, že žadatelem o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení je Statutární město Brno, městská část Brno – Slatina, přičemž stavební úřad městské části Brno – Slatina je prvostupňovým orgánem a Magistrát města Brna je orgánem odvolacím, tak i přes tyto skutečnosti nelze bez dalšího dovozovat, že by tyto správní orgány mohly mít z materiálního hlediska zájem na výsledku předmětného správního řízení; „...*nebude zpravidla důvodem k pochybám o nepodjatosti úředníka územního samosprávného celku samotná skutečnost, že jím vydané stavební povolení se dotkne majetkových či jiných zájmů obce, v níž bude stavba uskutečněna (typicky tím, že stavba bude zbudována na pozemku obce či na pozemku s obecními pozemky sousedícím), půjde-li o běžné, obecně vzato nekontroverzní a v měřítkách daného územního celku ve své podstatě nevýznamné dotčení...Pro posouzení otázky podjatosti úřední osoby přitom není rozhodná formální procesní role územního samosprávného celku v řízení, v němž se tato otázka řeší, nýbrž to, zda má on sám nebo osoby, které jsou schopny jej přímo nebo nepřímo ovlivnit, skutečný (materiální) zájem na jeho výsledku...*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.11.2012, č.j. 1 As 89/2010-119, č. 2802/2013 Sb. NSS). Podle zdejšího soudu nelze v daném případě dovozovat motivaci prvostupňového orgánu či žalovaného v tom směru, že by se jednalo o významný investiční záměr města Brna či prestižní záležitost s vlivem např. na zaměstnanost či budoucí výnosy pro město, což by mohla být indicie svědčící o možné systémové podjatosti úředních osob. S ohledem na výše uvedené zdejší soud považuje námitku žalobců za opožděnou, a nebyla-li by opožděná, za nedůvodnou.

VIa. Soulad stavby s územním plánem

Žalobci vznesli mimo jiné námitku nesouladu povolené stavby s územním plánem města Brna po zrušení jeho aktualizace zdejším soudem (rozsudek zdejšího soudu ze dne 23.1.2015, č.j. 67 A 15/2014-551); její případná důvodnost by musela vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Proto se soud nejprve zabýval souladem stavebního záměru s regulativy území v dané lokalitě, z nichž vycházel žalovaný. Stávající judikatura správních soudů se přiklání k názoru, že v případě zrušení změny územního plánu platí územní plán v původní nezměněné podobě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2011, č.j. 2 Ao 6/2011-210).

Pokud jde v této souvislosti o námitku porušení zásady dvojí instance, tak s ohledem na to, že prvostupňový orgán se na str. 35 svého rozhodnutí zabýval i tím,

zda by bylo možné stavbu umístit i podle původního územního plánu města Brna (před jeho aktualizací), způsob vypořádání této otázky žalovaným nepředstavuje porušení citované zásady. K námitce žalobců ohledně nesouladu předmětného záměru se stanoviskem Magistrátu města Brna, odboru životního prostředí, ke konceptu územního plánu města Brna zdejší soud uvádí, že rozhodným pro posouzení souladu záměru, resp. umístění sběrného střediska odpadů v plochách předměstského bydlení, je účinná právní úprava. Co se týká souladu předmětného záměru s cíli a úkoly územního plánování ve smyslu § 90 písm. b) stavebního zákona, předně je třeba posuzovat soulad záměru s územně plánovací dokumentací, v daném případě tedy s územním plánem města Brna a zde vymezenými regulativy, jejichž cílem je ochrana hodnot daného území, což prvostupňový orgán a žalovaný učinili.

Podle Přílohy 1 (Regulativy pro uspořádání území), čl. II. (Zásady regulace území), bodu 1 (Prostorové uspořádání území města) obecně závazné vyhlášky města Brna č. 2/2004, o závazných částech Územního plánu města Brna (dále jen „vyhláška č. 2/2004“), je přípustnost nebo podmíněná přípustnost staveb a zařízení vyjádřena v regulačních podmínkách pro plochy stavební a pro plochy nestavební – volné. Stavby a zařízení neuvedená v regulačních podmínkách jednotlivých funkčních typů jsou nepřipustná, a to s výjimkou komunikací a zařízení technické vybavenosti zajišťujících pouze bezprostřední obsluhu předmětné funkční plochy, objektů zeleně, dětských hřišť a ostatních veřejných prostranství.

Předmětný záměr svým umístěním spadá do plochy stavební (čl. II, bod 2. odst. 2 Přílohy 1 k vyhlášce č. 2/2004), konkrétně funkční plochy bydlení, funkčního typu plochy předměstského bydlení (BP). V rámci tohoto funkčního typu jsou přípustné mimo jiné nerušící provozovny služeb sloužící potřebám obyvatel. Definice nerušící provozovny je obsažena v bodu 11 úvodních ustanovení regulativů pro uspořádání území, v rámci výkladu pojmů. Nerušící provozovnou je taková provozovna, která svým vlivem na životní prostředí nepřesahuje na hranicích svého areálu stanovené hygienické limity, ve které se nemanipuluje s chemikáliemi a hořlavinami jako výrobním prostředkem či výrobním předmětem (galvanovny, lakovny apod.), ve které se nepoužívají hlučné stroje (obráběcí stroje, buchary apod.), která nezpracovává tepelně potraviny (pekárna, pražírna apod.), která neprovozuje programy s živou či reprodukovanou hudbou a diskotéky a která nevyvolává dopravu nepřiměřenou svým druhem, frekvencí a kapacitou danému prostředí apod.

Kromě výše zmíněných regulativů lze odkázat též na ustanovení upravující funkční plochy technické vybavenosti. Tyto jsou určeny k umístění staveb a zařízení, které slouží pro zřízení a provozování zásobovacích sítí a likvidaci odpadů (pokud není plocha rezervována pro všeobecný účel technického vybavení). V rámci této plochy pak územní plán stanoví, že sběrná střediska odpadů (s funkcí primární separace vybraného komunálního odpadu) lze považovat za provozovny nerušící bydlení a lze je umístit také do funkčních ploch, které jejich umístění připouští.

Dle obecných ustanovení Přílohy 1 k vyhlášce č. 2/2004 jsou stavby uvedené v popisu funkčních typů v jednotlivých případech nepřipustné, pokud mimo jiné počtem, polohou, stavebním objemem, rozlohou nebo účelem odporují charakteru předmětné lokality či mohou být zdrojem závad nebo vlivů, které dle charakteru lokalit jsou neslučitelné s pohodou v lokalitě samotné nebo v jejím okolí.

Pokud žalobci namítali, že stavební záměr „Sběrné středisko odpadů Zemanova/Černozemní, Brno – Slatina“ není ve smyslu platného územního plánu nerušící provozovnou sloužící potřebám obyvatel dané lokality, tak s touto námitkou se zdejší soud neztotožňuje.

Co se týká hygienických limitů, předmětný stavební záměr byl s ohledem na závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje prvostupňovým rozhodnutím podmíněn stanovením příslušných podmínek. Toto závazné stanovisko bylo vydáno na podkladě protokolu č. 6306/2012 ze dne 3.9.2012 „Výpočet ekvivalentních hladin akustického tlaku A“, jenž vypracoval Zdravotní ústav se sídlem v Ostravě a z něhož vyplývá předpoklad splnění hygienických limitů hluku a vibrací. V této souvislosti se žalovaný vypořádal i s námitkou, že měření akustického tlaku mělo proběhnout v současné poloze sběrného střediska odpadů. Žalovaný uvedl, že z mapy, jež je součástí této studie, vyplývá, že pro výpočet bylo zohledněno místo nové lokace sběrného střediska, přičemž právě s ohledem na skutečnost, že se jedná pouze o modelovou situaci, byl také stanoven zkušební provoz (bod 5 odst. 6 výroku II., strana 9 prvostupňového rozhodnutí), na jehož základě by mělo být následně doloženo nepřekročení hygienických limitů hluku ve smyslu nařízení vlády č. 272/2011 Sb.

Co se týká prašnosti, zápachu a výskytu hlodavců a škodlivin, prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí shrnul závěry vyplývající ze závazného stanoviska Magistrátu města Brna, odboru životního prostředí, resp. jeho doplněného stanoviska. Ohledně prašnosti prvostupňový orgán upozornil na to, že nové sběrné středisko bude vybaveno zpevněnou plochou umožňující zametání, čímž bude prašnost eliminována. K zápachu pak prvostupňový orgán zdůraznil, že v rámci provozu sběrných středisek města Brna nebyly zaznamenány žádné problémy. Co se týká nebezpečných odpadů, nemají být odkládány do otevřených kontejnerů, nýbrž budou odebírány v původních obalech a ukládány do typizovaného kovového uzamykatelného skladu se záchytnou vanou; únik odpadů tak má být s ohledem na tuto skutečnost vyloučen, přičemž pro případ úniku je každé sběrné středisko vybaveno havarijní sadou. V rámci sběrných středisek odpadů na území města Brna také nebyl zaznamenán výskyt hlodavců; dle stanoviska Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje je výskyt hlodavců v případě předmětného záměru nepravděpodobný. Nebudou sbírány a shromažďovány odpady, jež jsou zdrojem potravy pro živočichy. Žalovaný, stejně jako prvostupňový orgán, pak v tomto směru odkazuje na příslušné závazné stanovisko dotčeného orgánu.

Co se týká přiměřenosti dopravy (druhem, frekvencí a kapacitou) danému území, prvostupňový orgán na stranách 32 až 35 svého rozhodnutí upozornil na stanovisko silničního správního úřadu, podle kterého nelze očekávat navýšení dopravní zátěže na příjezdové komunikaci, neboť stávající sběrné středisko bude

toliko posunuto a jeho rozsah nebude nijak navýšen. Nelze také podle prvostupňového orgánu očekávat zvýšenou prašnost, a to ani s ohledem na technické nedostatky příjezdové komunikace. Žalovaný se s odvolací námitkou ohledně nepřiměřenosti dopravy zabýval toliko nepřímo odkazem na vypořádání námitek žalobců prvostupňovým orgánem.

K tomu soud doplňuje, že přestože se daný záměr nachází v oblasti předměstského bydlení, obecně doprava související s využíváním a obsluhou sběrného střediska odpadů pro obyvatele dané městské části svým druhem, frekvencí a kapacitou není nepřiměřená danému prostředí. Ostatně umístění sběrných středisek odpadů v obytných zónách není v rámci města Brna situací nikterak neobvyklou.

S ohledem na výše uvedené je třeba přisvědčit žalovanému v tom, že daný stavební záměr se nikterak nevymyká provozními limity a dopady provozovně, jež odpovídá ve smyslu územního plánu pojmu sběrné středisko odpadů sloužící potřebám obyvatel v dané lokalitě. Umístění sběrného střediska odpadů v městské části Brno - Slatina tak je v souladu s územním plánem.

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobců ohledně závislosti předmětného sběrného střediska odpadů na zákaznicích ze širokého okolí, přičemž s ohledem na množství a umístění sběrných středisek odpadů v rámci území města Brna má soud takové tvrzení za nikterak podložené. Otázka využívání sběrného střediska i jinými osobami než obyvateli městské části Brno – Slatina je tak již otázkou kontroly využívání daného střediska jeho pracovníky.

Argumentoval-li prvostupňový orgán a osoba zúčastněná na řízení tím, že si žalobci již v době vydání stavebního povolení pro výstavbu svého rodinného domu mohli být vědomi záměru realizovat stavbu sběrného střediska odpadů na dotčených pozemcích, pak takový záměr z územního plánu města Brna nevyplývá. Byť by i byl opakovaně proklamován v rámci zasedání zastupitelstva městské části, v takové podobě definovaný záměr nelze považovat za jakkoli závazný. Pro posouzení věci je též bez významu tvrzení osoby zúčastněné na řízení, že záměr vystavět sběrné středisko odpadů na dotčených pozemcích byl právě tím důvodem, proč byl opakovaně odmítnut prodej pozemku parc. č. 1571 žalobcům.

VIb. Vliv stavby na pohodu bydlení žalobců

Pokud jde o námitky brojící proti slučitelnosti předmětného záměru s požadavky na pohodu bydlení a kvalitu prostředí, lze odkázat na § 4 odst. 2 ve spojení § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, podle kterých je obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umísťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území. Součástí plochy bydlení mohou být pozemky dalších staveb a zařízení, které nesnižují kvalitu prostředí a pohodu bydlení ve vymezené ploše, jsou slučitelné s bydlením a slouží zejména obyvatelům v takto vymezené ploše.

Prvostupňový orgán posoudil stavební záměr z hlediska pohody bydlení tak, že „...stavební úřad při svém posuzování vycházel zejména ze skutečnosti (z posouzení) zda jsou splněny obecné požadavky na využívání území, jež jsou upraveny příslušnými ustanoveními prováděcí vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, neboť podle judikatury NSS je splnění požadavku na zajištění pohody bydlení a soukromí splněno resp. zaručeno, tím, že budou dodrženy obecné požadavky na výstavbu...“. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu pak prvostupňový orgán dovodil, že „...právo na pohodu bydlení a soukromí, může být narušeno i za podmínek, že tímto budou dodrženy normové hodnoty, technické požadavky na výstavbu a odstupové vzdálenosti od sousední stavby, apod.“. Prvostupňový orgán pak uzavřel, že „...nemůže posoudit „estetické vnímání“ daného účastníka řízení, ale může zohlednit, a vyhodnotit veškeré mu známé skutečnosti. Správní orgán neshledal, že by umístěním daného stavebního záměru, který spočívá v posunutí stávajícího, již cca čtvrt století se v předmětné lokalitě nacházejícího zařízení, došlo nebo mělo dojít k subjektivnímu ani objektivnímu zhoršení vlivů nad přípustný rámec, který lze smyslově vnímat a vyhodnotit jako extrémně narušující exces v daném území...“.

Žalovaný k tomu doplnil, že v případě problematiky pohody bydlení je nutné posuzovat dodržení limitních hodnot negativních účinků, včetně skutečnosti, zda subjektivní nároky na pohodu bydlení odpovídají obecným, oprávněně požadovaným standardům, když prvostupňový orgán se podle žalovaného všemi těmito hledisky zabýval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že „...předpoklad odvolatelů, že bude svým provozem nad přípustnou míru zatěžovat okolí, zhoršovat kvalitu prostředí a hodnotu území ve smyslu § 20 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v platném znění, není ostatně ničím konkrétním podložen...“.

Odkázal-li žalovaný v napadeném rozhodnutí, pokud jde o otázku pohody bydlení, na prvostupňové rozhodnutí, tak v takovém postupu žalovaného neshledává na rozdíl od žalobců zdejší soud žádnou vadu. Odvolací orgán není povinen vyčerpávajícím způsobem reagovat na námitku, s níž se již dříve vyrovnal prvostupňový orgán. Může na argumentaci obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí pouze odkázat, popř. ji rozvinout a doplnit o chybějící argumenty. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je pak třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10. 2014, č.j. 6 As 161/2013-25).

Jak prvostupňový orgán, tak žalovaný tedy otázku pohody bydlení vypořádali přezkoumatelným způsobem.

V souvislosti s výše uvedeným je nutné předeslat, že pouhý soulad stavebního záměru s územním plánem ještě neznamená, že stavbu lze umístit na kterémkoli místě dané lokality. To by totiž představovalo popření samotného smyslu územního a potažmo stavebního řízení (tu vedeného společně ve smyslu § 94a stavebního

zákona), v nichž je třeba posoudit dopad konkrétního záměru s ohledem na individuální podmínky a vzdálenosti do práv sousedních vlastníků či jiných veřejných zájmů (např. těžko by bylo možné umístit sběrné středisko odpadů vedle mateřské školky, dětského hřiště apod.). Tento závěr zdejšího soudu vyslovený již v předchozím rozsudku v této věci potvrdil ve svém zrušovacím rozsudku i Nejvyšší správní soud (body 21 až 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.10.2017, č.j. 2 As 106/2017-55).

Pohodou bydlení je nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Současně však *„Správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže ovšem zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality...“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.2.2006, č.j. 2 As 44/2005-116).

Co se týká narušení pohody bydlení, resp. kvality prostředí v posuzovaném případě, žalobci jej především dovozují z toho, že sběrné středisko odpadů bude umístěno v těsné blízkosti pozemku, na němž se nachází jejich rodinný dům a zahrada, a poukazují na hrozící hluk, prach a provoz spojený se sběrným střediskem odpadů. Zdůrazňují, že v důsledku navrhovaného umístění sběrného střediska odpadů budou ve svém rodinném domě de facto bydlet „vedle smetiště“, a poukazují na devalvací ceny jejich nemovitosti.

Jak již bylo výše uvedeno, ze stanovisek dotčených orgánů vyplývá, že limitní hodnoty negativních účinků budou v případě realizace předmětného záměru dodrženy, přičemž co se týká hlukové zátěže, příslušný orgán podmínil souhlasné stanovisko uložením zkušebního provozu, jež má osvědčit dodržení příslušných hodnot. V posuzovaném případě tedy byly, kromě hlukové zátěže, všechny vlivy provozu sběrného střediska odpadů vyhodnoceny jako vyhovující stanoveným hodnotám.

Nejvyšší správní soud ve svém zrušovacím rozsudku zdůraznil, že *„vliv přemístění je třeba posuzovat i porovnáním předchozího a předpokládaného stavu, což ovšem nespočívá jen ve změně vzdálenosti. To krajský soud dostatečně neučinil a nehodnotil ani existenci pozemku p. č. 1571/4 nacházejícího se mezi zamýšlenou sběrnou a pozemky žalobců z hlediska jeho stávajícího či předpokládaného využití*

ve vztahu k možnému omezení vlivů provozu.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.10.2017, č.j. 2 As 106/2017-55).

Zdejší soud se tedy v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu zabýval aspekty daného stavebního záměru, jež je nutné podle Nejvyššího správního soudu pro posouzení důvodnosti námitky narušení pohody bydlení žalobců vzít v úvahu.

K tomu soud u jednání dokazoval fotografiemi z dané lokality. Ty zachycovaly stav pozemku p.č. 1571/1, na němž má být část nového sběrného střediska odpadů umístěna, v minulosti, kdy byl zarostlý dřevinami, a představoval tak faktickou bariéru, jak optickou, tak hlukovou, od provozu stávajícího sběrného střediska odpadů. Z dalších fotografií vyplynulo, že poté, co byla stavba nového sběrného střediska odpadů umístěna a povolena, začaly přípravné práce pro stavbu a dřeviny byly vykáceny. V návaznosti na to žalobkyně pořídila fotografie zachycující provoz stávajícího sběrného střediska odpadů. Dále soud dokazoval printscreeny z internetových stránek mapy.cz, zejména za účelem posouzení dopravních cest vedoucích ke stávajícímu a plánovanému sběrnému středisku odpadů, a konečně dokazoval výpisem z veřejně dostupných údajů z katastru nemovitostí, pokud jde o pozemek p. č. 1571/4. Při dokazování měl zdejší soud společně s účastníky řízení a osobou zúčastněnou na řízení k dispozici výkres situace plánované stavby a souhrnnou technickou zprávu coby součásti správního spisu.

Pokud jde o pozemek p.č. 1571/4, z koordinační studie obsažené ve správním spisu plyne, že mezi sběrným střediskem odpadů, které se má nacházet 3 metry od hranice pozemku žalobců, a jejich pozemkem se nachází úzký pozemek podlouhlého tvaru ve vlastnictví jiné osoby. Tento pozemek tak podle soudu představuje zcela minimální prostorový odstup střediska od plotu žalobců. Jak vyplynulo z dokazování u jednání, jedná se o přístupovou cestu vedoucí k pozemkům za domem žalobců. Předmětný pozemek tak netvoří ani pohledovou, ani hlukovou bariéru mezi plánovanou stavbou a nemovitostmi žalobců.

Mezi účastníky řízení přitom není sporu, že se má nové sběrné středisko odpadů realizovat pouhé 3 metry od hranice pozemku žalobců, na němž se nachází zahrada u domu sloužící k odpočinku žalobců; u jednání žalobci uvedli, že zde mají vybudován bazén a tráví zde svůj volný čas určený k odpočinku a aktivitám s vnuky. Pokud jde o vzdálenost sběrného střediska odpadů od samotného rodinného domu žalobců, ta činí 13 metrů a s ohledem na skutečnost, že dům není přízemní, z fotografií, jimž soud u jednání dokazoval, plyne, že z oken pokojů rodinného domu situovaných právě směrem k pozemku p.č. 1571/1 mají žalobci výhled na místo budoucího sběrného střediska odpadů, které tak budou vidět „jako na dlani“, včetně velkokapacitních neuzavřených kontejnerů a dalšího zařízení střediska.

Je tedy nepochybné, že sběrné středisko odpadů bude umístěno v bezprostřední blízkosti obydlí žalobců a pouhým pohledem z oken rodinného domu budou žalobci svědky každodenního provozu sběrného střediska odpadů, a to bez ohledu na 2 metry vysoký ocelový plot, na jehož existenci poukazovala osoba

zúčastněná na řízení. V této souvislosti též nebylo osobou zúčastněnou na řízení u jednání nikterak zpochybněno tvrzení žalobců, že zahrada žalobců se nachází v úrovni o 40 cm vyšší než pozemek, na němž bude umístěno sběrné středisko odpadů; optická bariéra má být tedy vysoká 1 metr a 60 cm k úrovni zahrady a přízemí domu žalobců.

Z dokazování soudu dále vyplynulo, že komunikace podél rodinného domu žalobců (na ulici Zemanova) do současné doby sloužila jako jedna z možností dopravní obsluhy stávajícího sběrného střediska, před nímž se nachází rozšířený prostor, v němž se sbíhají tři cesty. V tomto prostoru ke stávajícímu sběrnému středisku odpadů zajíždějí automobily a dochází ke skládání prázdných a nakládání plných kontejnerů. Pokud jde o plánovaný stav, bude se v případě ulice Zemanova jednat o příjezdovou komunikaci jedinou. S ohledem na situování vjezdu (brány) do nového sběrného střediska odpadů ke kraji pozemku p.č. 1571/1 směrem k žalobcům (na fotografiích vedle sloupu veřejného osvětlení) bude v daném místě v bezprostředním sousedství žalobců do sběrného střediska odpadů vjíždět či „nacouvávat“ obsluha kontejnerů a zákazníci. Z fotografií, jimiž u jednání soud dokazoval, dále plyne, že se kromě toho může jednat např. o stěhovací vozy, které zde podle žalobců vyváží starý nábytek, který je v místě rozbíjen, aby byl poté umístěn do kontejnerů. Žalobci dále upozornili na to, že odvoz kontejneru znamená, že nejprve přijede nákladní automobil, který z řetězů na komunikaci spustí kontejner prázdný, nacouvá do sběrného střediska, kde naloží plný kontejner, odveze jej a poté se vrátí pro prázdný kontejner, který složí ve středisku. Toto tvrzení přitom žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení nikterak nezpochybnili a zdejší soud je má za logické.

Pokud jde o technickou dokumentaci stavby akcentovanou Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku, tak ze souhrnné technické zprávy vyplývá, že se jedná o středisko, jež bude vybaveno nádobami/kontejnery na biologicky rozložitelný odpad (ze zahrad) – trávu, listí, zeleninu, navíc papír a lepenku, objemný odpad spalitelný a nespalitelný, plasty, dále na směsi nebo oddělené frakce betonu, cihel, tašek a keramických výrobků čisté bez příměsí určené k recyklaci a na kovy, kovové nádoby, kovové konstrukce, kovové výrobky a materiály, které lze předat k materiálovému využití, plechovky, kovové vodiče. Součástí střediska bude dále zděný objekt pro správce a zděný objekt pro nebezpečný odpad. Pozemek bude zpevněn asfaltovou plochou s odvodněním pomocí dvorních vpustí a bude vybudována nová přípojka vody a splaškové kanalizace. Dešťové vody budou svedeny do vsakovacího boxu. Objekt bude na dopravní a technickou infastrukturu napojen pomocí dvousměrné komunikace a nového vjezdu do ulice Zemanova. Veškerý odpad v době provozu střediska bude dle kategorií odpadů veden jako smíšený komunální odpad. Oplocení bude tvořit ocelové pozinkované pletivo se stínící tkaninou a ocelový pozinkovaný trapézový plech, kontejnery a vrata budou ocelové.

Jak vyplynulo u jednání, mezi účastníky řízení není sporu o to, že v novém sběrném středisku odpadů bude na rozdíl od stávajícího střediska umístěn i kontejner na „stavební suť“ (dle projektové dokumentace se jedná o kontejner č. 8), tedy kontejner na směsi nebo oddělené frakce betonu, cihel, tašek a keramických

výrobků. Kontejner na stavební suť je ve výkresové dokumentaci zakreslen při hranici pozemku p.č. 1571/1 směrem k pozemku žalobců. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že stavební suť musí být přivážena v pytlech, aby mohla být zvážena. K tomu žalobci uvedli, že poté se však bude z pytlů do nezakrytého kontejneru suť vysypávat, což plyne i z prvostupňového rozhodnutí (str. 19) a také zdejšímu soudu takový postup dává logiku. Žalobci dále poukázali na to, že do sběrného střediska odpadů bude navážen materiál z rekonstrukcí bytových jader, rozbíjen starý nábytek, z povahy věci zde budou vyhazovány a rozbíjeny skleněné lahve, což se běžně děje ve stávajícím sběrném středisku odpadů. Pokud jde o velkoobjemové kontejnery, ty zakryty nebudou, což uvedla u jednání i osoba zúčastněná na řízení. Žalobci zdůraznili, že z hlediska požárního musí být kontejnery zarovnané po okraj, a proto dochází před složením větších kusů odpadu k jeho rozbíjení (např. rozbíjení větších částí nábytku).

Pokud jde o osobou zúčastněnou na řízení používaný pojem modernizace, tak u jednání soudu osoba zúčastněná na řízení uvedla, že modernější podoba sběrného střediska spočívá v tom, že bude vyasfaltováno, což zmenší prašnost v prostoru; tomu oponovali žalobci tím, že zametáním této plochy a provozem střediska nepochybně prach bude vznikat a bude se šířit. Dále osoba zúčastněná na řízení uvedla, že modernizace spočívá v tom, že středisko bude vybaveno novými kontejnery a zařízeními a namísto plotem dřevěným bude ohraničeno plotem ocelovým. Proto podle osoby zúčastněné na řízení dojde k poklesu vlivu střediska na pohodu bydlení. Osoba zúčastněná na řízení též k argumentaci žalobců u jednání uvedla, že případné negativní limity lze eliminovat v průběhu zkušebního provozu; k tomu však z napadených rozhodnutí vyplývá, že zkušební provoz byl stanoven pouze s ohledem na nutnost měření hluku. Pokud jde o další parametry – doprava, složení a umístění kontejnerů, vjezd a samotná vzdálenost sběrného střediska odpadů, ty byly správními orgány schváleny v podobě, která je doložena obsahem správního spisu, tedy především výkresové a textové části projektové dokumentace.

K tomu zdejší soud zdůrazňuje, že takto „modernizováno“ nebude stávající sběrné středisko odpadů na současném místě, nýbrž osoba zúčastněná na řízení takto popisuje nové sběrné středisko odpadů, jež má být vybudováno v novém místě, a to 3 metry od pozemku žalobců.

Zdejší soud při posuzování vlivu na pohodu bydlení považoval za podstatné i to, co žalobci uvedli na jednání, a sice že v roce 1986 zakoupili v dané lokalitě pozemek a používali jej jako zahradu pro odpočinek s dětmi, přičemž bydleli v nedalekém sídlišti. V roce 1996 došlo k situaci, kdy na místě stávajícího sběrného střediska byl umístěn volně přístupný kontejner. V roce 2003 došlo k umístění stávajícího sběrného dvora, ovšem v této době již byl zkolaudován rodinný dům žalobců. V době, kdy žalobci vyřizovali povolení na svůj rodinný dům, jim bylo ze strany stavebního úřadu sděleno, že pokud jde o stávající kontejner, ten je umístěn v daném místě nelegálně a všechna plocha okolo ulice Zemanova a Černozemní je plochou příměstského bydlení. Žalobci tak nemuseli předpokládat, že by v budoucnu došlo dokonce k takové situaci, že sběrné středisko odpadů by mělo být umístěno tak, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí žalovaného a prvostupňového orgánu. Do vydání nyní napadeného rozhodnutí nemovitost žalobců od stávajícího

sběrného střediska odpadů odděloval pás vzrostlé zeleně široký 28 metrů. Po vydání územního rozhodnutí osoba zúčastněná na řízení zeleň okamžitě vykácela. Tato tvrzení osoba zúčastněná na řízení nikterak nezpochybnila.

Zdejší soud také zohledňuje argumentaci žalobců u jednání, podle které život vedle sběrného střediska odpadů bude zahrnovat od brzkých ranních hodin zvukovou kulisu ke středisku příjíždějících automobilů, vozů stěhovacích firem, rachot řetězů na obslužných nákladních automobilech při sundávání prázdných kontejnerů a nakládání plných, vysypávání stavební suti z pytlů do kontejneru č. 8 a z toho vznikající hluk a prach, zvuk rozbíjeného skla určeného k recyklaci při vhazování do nádob a rozbíjeného nábytku. Provoz sběrného střediska odpadů, který probíhá jak během pracovního týdne, tak i v sobotu, bude žalobci nechtěně vnímán jak z oken jejich rodinného domu, tak z jejich zahrady. I to je podle zdejšího soudu argumentem pro závěr o vlivu stavby na podstatné snížení pohody bydlení.

Zdejší soud proto dospěl při porovnání stávajícího a předpokládaného stavu k závěru, že nedojde pouze k zanedbatelnému posunu o „pouhých pár metrů“ a k modernizaci stávajícího sběrného střediska odpadů. Naopak tento „posun“, stav, kdy dojde 3 metry od hranice pozemku žalobců k vybudování nového sběrného střediska odpadů, zdejší soud s ohledem na výše uvedené nemůže hodnotit jinak, než jako překračující rozumně obecně akceptovatelné standardy pohody bydlení. Žalobci budou žít vedle sběrného střediska odpadů s jeho provozem a jevy s tím souvisejícími (jak bylo výše popsáno). Také pokud jde o obsluhu sběrného střediska odpadů, ta bude probíhat po komunikaci na ulici Zemanova podél domu žalobců, směrem k vjezdu do střediska umístěného v bezprostřední blízkosti domu a zahrady žalobců. U tohoto typu zařízení nelze odhlédnout ani od estetického hlediska, které v daném případě nelze bagatelizovat. Nelze mít za nijak přehnané či „fajnové“, že běžný člověk, který bydlí v rodinném domě se zahradou ve městě, v ploše bydlení předměstského typu, a zpravidla si jej vybudoval či zakoupil za vynaložení nemalých, často celoživotně naspořených finančních prostředků (v této souvislosti žalobci poukázali na splácení hypotéky), nehodlá bydlet bezprostředně (3 metry od hranice své zahrady a 13 metrů od domu) vedle sběrného střediska odpadů a být vystaven všem výše popsaným jevům spojeným s provozem sběrného střediska odpadů, zkrátka nechce bydlet „vedle smetiště“.

Situace, která hrozí žalobcům, je pro zdejší soud (senát, jenž ve věci rozhoduje) nepřijatelná; co do přiměřenosti požadavků na bydlení nelze klást rovnítko mezi stavem, kdy bylo v dané lokalitě po dobu několika let umístěno sběrné středisko odpadů na jiném pozemku o 28 metrů dál, než je nyní plánováno, ze strany pozemku žalobců pohledově i hlukově zastíněné a chráněné zelení, s větším prostorem pro dopravní obslužnost a s více přístupovými cestami, což vyplynulo z dokazování u jednání, a stavem dle technické dokumentace, kdy má vzniknout nové sběrné středisko odpadů, jak bylo výše podrobně popsáno, a to bezprostředně v sousedství žalobců.

VII. Závěr

Umístěním sběrného střediska odpadů, jak odpovídá dokumentaci obsažené ve správním spisu, v bezprostřední blízkosti zahrady a rodinného domu žalobců by byla vhodná atmosféra klidového bydlení výrazně narušena. Ve svém souhrnu by jednotlivé rušivé elementy (estetický vjem, vjezd a výjezd obslužných vozidel, nákladních vozidel, pohyb uživatelů sběrného střediska a jeho obsluhy, samotné umístění kontejnerů s odpady, stavební sutí, sklem, zametání atd.) podle zdejšího soudu na pohodu bydlení žalobců a jejich soukromí z bezprostřední blízkosti působily již nad míru přiměřenou.

Soud proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Z téhož důvodu neobstojí ani předchozí prvostupňové rozhodnutí, aniž by jeho nezákonnost mohla být napravena v řízení před žalovaným; proto zdejší soud podle § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i prvostupňové rozhodnutí.

VIII. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení před zdejším i kasačním soudem soud rozhodl jediným výrokem podle § 60 odst. 1 s.ř.s. věty první s.ř.s. ve spojení s § 110 odst. 3 s.ř.s.

Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobci byli ve věci celkově úspěšní, a proto jim náleží právo na náhradu nákladů řízení jak před zdejším, tak kasačním soudem. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobcům vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku, dále náklady právního zastoupení za pět úkonů právní služby po 2 480 Kč (jde o společné úkony více osob snížené o 20 % za každou osobu při těchto společných úkonech: převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky, vyjádření ke kasační stížnosti a účast u jednání soudu), společně s pěti režijními paušály po 300 Kč, to vše podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a částce 5 838 Kč odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 40 638 Kč. Pokud jde o doplnění žaloby ze dne 1.6.2015, tento úkon byl učiněn v rámci lhůty pro podání žaloby a žalobcům ničeho nebránilo předmětnou argumentaci uplatnit již v žalobě. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. ledna 2018

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu